

Supraviețuitori

de Andrei Pungovschi

Pandemia a împins umanitatea în afara zonei de confort, forțându-ne să ne confruntăm cu propria noastră mortalitate. Aceasta este o serie de portrete cu oameni care au supraviețuit unor momente în apropierea morții , de la război, la boli sau accidente, și au devenit mai puternici la sfârșitul întâlnirii cu propria lor fragilitate.

The Covid pandemic has been pushing humanity outside its comfort zone, forcing us to face our own mortality. This is a series of portraits of people who have survived various close calls, ranging from war, to disease or accidents, and have come up stronger at the end of the encounter with their own fragility.

Alex Bălă, supraviețuitor al unui accident de mașină

Am descoperit și explorez în corpul meu tensiunea dintre o reziliență și o fragilitate la care nu avusesem acces până atunci. M-am adâncit în anumite frici vechi și profunde legate de el, dar am început și să învăț să îi fiu recunoscător pentru că mă poartă prin lume așa cum poate.

Alex Bălă, survivor of a car accident

I have discovered and I am still exploring in my body the tension between a resilience and a fragility that I had not had access to before. I sunk deep in some old and profound fears about it, but I also began to learn to be grateful to it for carrying me around the world as best it could.

Flavia Ungureanu, supraviețuitoare de limfom non-Hodgkin

Am început să văd numai jumătatea plină a paharului și am învățat că poți să te lupți de unul singur cu morile de vânt și să ai impresia că totul e ok. Prin lucrul ăsta am descoperit că Dumnezeu e cel mai mare ajutor și nu te lasă niciodată la greu, iar ăsta a fost câștigul cel mai mare.

Ultima lovitură a fost plecarea soțului meu, când am făcut metastaze la ficat și am simțit că nu pot să duc lucrul acesta. Disperarea și durerea erau de neimaginat. Mă uitam în interiorul meu și mă gândeam că nu pot fi atât de puternică, n-am de unde. Numai Dumnezeu mi-a dat pace și liniște.

Când simți că ești doborât de probleme, le pui pe toate într-o traistă imaginară și zici: uite, am venit la tine, ia-o tu, că nu mai sunt capabil. Pas cu pas, ți se deschid niște porți, îți vin niște oameni în ajutor.

Flavia Ungureanu, non-Hodgkin's lymphoma survivor.

I started to see only the full half of the glass and I learned that you can fight the windmills on your own and get the impression that everything is ok. Through this I discovered that God is the greatest help and never leaves you in the lurch, and that was the greatest gain.

The last blow was when my husband left, when I had liver metastases and felt like I couldn't do it. Despair and pain were unimaginable. I was looking inside myself and I thought I couldn't be so strong, I had nowhere to go. Only God has given me peace and quiet.

When you feel that you are overwhelmed by problems, you put them all in an imaginary bag and say: look, I came to you, take it, because I am no longer capable. Step by step, some gates open for you, some people come to your aid.

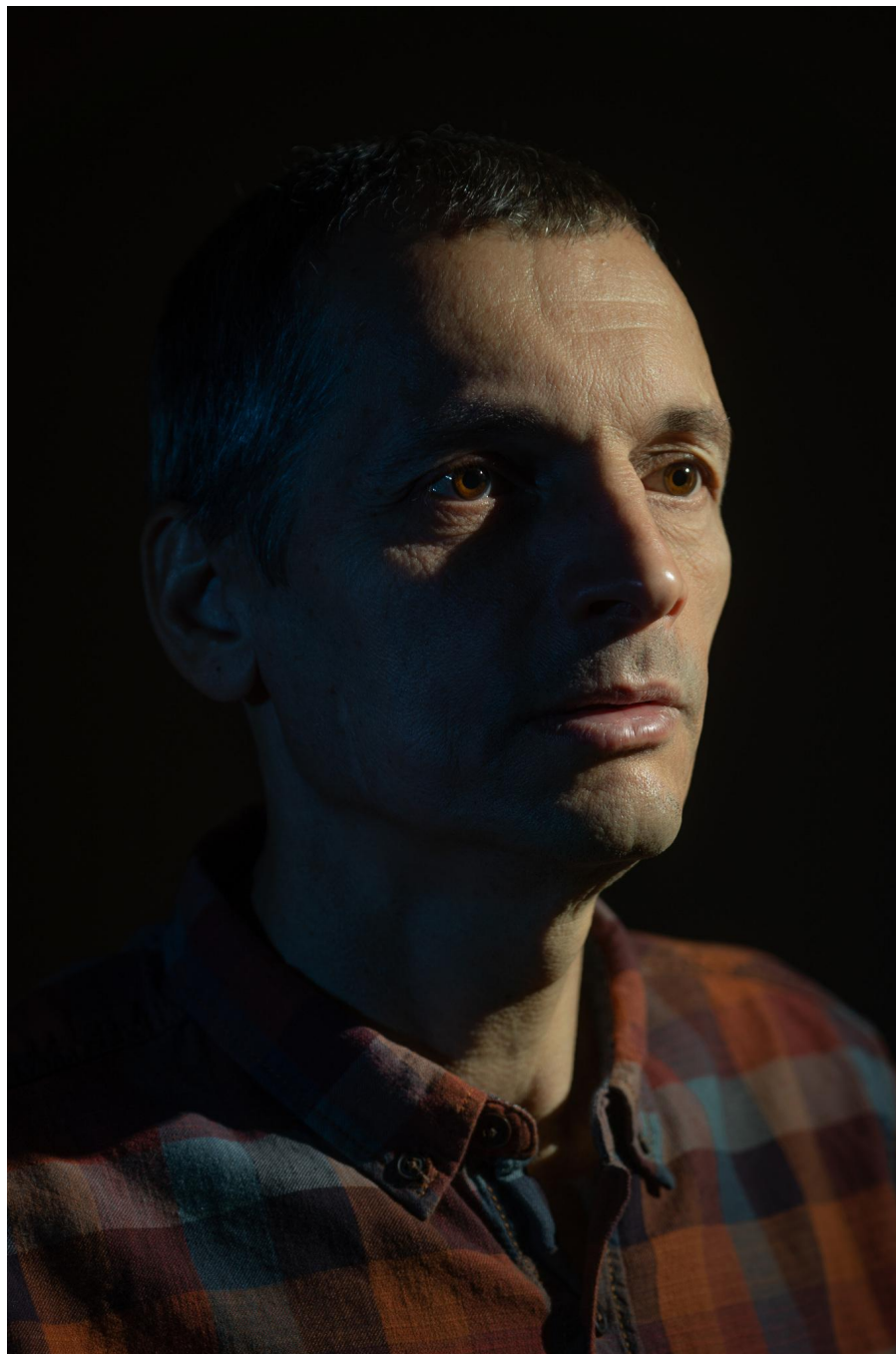
Alisa Tarciniu, supraviețuitoare a unui atac cerebral vascular

Viața mi se părea infinită și parcă nimic rău nu se putea întâmpla. Mi se părea că sunt și invincibilă și nemuritoare. Acum știu că lucrurile nu stau chiar așa. Înainte, credeam că este un miracol să mergi pe apă. Acum, știu că este un miracol să mergi, pur și simplu.

Dacă reușești să-ți schimbi perspectiva și nu te închizi în propria dramă, vei găsi ceva bun în ceea ce trăiești. Adesea, fericirea începe ca un zâmbet sau un simplu Mulțumesc.

Alisa Tarciniu, survivor of a stroke

Life seemed endless to me and nothing bad could happen. It seemed to me that I was both invincible and immortal. Now I know this is not the case. Before, I thought it was a miracle to walk on water. Now, I know it's just a miracle to simply walk. If you manage to change your perspective and do not get entrapped in your own drama, you will find something good in what you live. Often, happiness begins as a smile or a simple thank you.

Alin Totorean, supraviețuitor de cancer și unei expediții în deșert unde a rămas două zile fără apă

Aflat la limita supraviețuirii de doua ori, atât în deșert cât și după tumora canceroasă, asta m-a făcut să privesc cu seninătate orice alta suferință, altfel spus, să nu mă mai sperie acum nimic, nici chiar posibila trecere "dincolo".

Întreg momentul critic din deșert nu l-am luat ca pe o stavilă, ci m-a îndârjit mai tare să transform continuarea expediției într-o reușită. Iar după supraviețuirea celor aproape două zile fără apă la peste 65 de grade și toată deshidratarea urmată pe cei peste 650 de kilometri parcurși pe jos prin deșert, apa o văd ca pe un dar, nu ca pe un drept.

Alin Totorean, survived both cancer and an expedition in the desert where he was left without water for two days

Being on the verge of surviving twice, both in the desert and after the cancerous tumor, this made me look with serenity at any other suffering, in other words, not to be frightened now by anything, not even the possible passage "beyond".

I did not take the whole critical moment in the desert as a barrier, but it helped me work harder to turn the continuation of the expedition into a success. And after surviving the almost two days without water at over 65 degrees (Celsius) and all the dehydration followed by the over 650 kilometers walked through the desert, I see water as a gift, not as a right.

Alin Neguțoiu, supraviețuitor al unei căzături de opt metri care a dus la traumatism cranian sever

Mereu mi-am pus întrebarea dacă trebuia să exist. Prin evenimentul ăsta mi-am răspuns că da și-mi place super mult că exist. E o bucurie să fii în viață. Încerc să găsesc fericirea în lucruri mici. Mă mai enervez din tâmpenii, dar îmi amintesc că am trecut prin asta și că multe lucruri sunt ușor de gestionat. Suntem într-o cursă și de foarte multe ori uităm de ce facem ce facem, din inerție.

Nu-mi mai e frică de moarte, că n-o să mai fie nimic. Mi se pare că e o modalitate de a te detașa dacă-ți amintești că mori și ești conștient de chestia asta. Poți pur și simplu să faci un pas în spate și să nu mai iei lucrurile așa de în serios.

Alin Neguțoiu, survivor of an eight-meter fall that led to severe head trauma

I always wondered if I should exist. Through this event I answered yes and I really like that I exists. It's a joy to be alive. I try to find happiness in small things. I still get annoyed with nonsense, but I remember going through this and that many things are easy to manage. We are in a race and very often we forget why we do what we do, out of inertia.

I'm not scared to death anymore, that there would be nothing on the other side. It seems to me that there is a way to detach yourself if you remember that you are dying and you are aware of this thing. You can simply take a step back and not take things so seriously.

Fatima Sarwari, supraviețuitoare a războiului din Afganistan

Pământul este casa mea, au construit granițele și ne-au separat în numele religiei, rasei, culorii etc. Am uitat că suntem cu toții surori și frați și venim din același loc. Oamenii mă judecă pentru că sunt refugiată, că sunt afgană și din cauza religiei.

Am învățat că într-o lume în care totul este opusul binelui, trebuie să fiu foarte puternică, să fiu bună și să dăruiesc amabilitate altora. Mi-am dat seama de scopul creației mele, m-am născut să lupt, să fiu bună chiar și atunci când nimeni nu se uită. Sunt o ființă umană ca voi, caut pace, dați-mi o șansă. Cu suferințele pe care le-am îndurat, continuu să lupt în fiecare zi mai puternic decât ieri.

Fatima Sarwari, survivor of the war in Afghanistan

The land is my home, they built the borders and separated us in the name of religion, race, color etc. We forgot that we are all sisters and brothers and we come from the same place. People judge me because I am a refugee, because I am Afghan and because of my religion.

I have learned that in a world where everything is the opposite of good, I must be very strong, kind, and kind to others. I realized the purpose of my creation, I was born to fight, to be good even when no one is looking. I'm a human being like you, I'm looking for peace, give me a chance. With the suffering I endured, I continue to fight harder every day than yesterday.

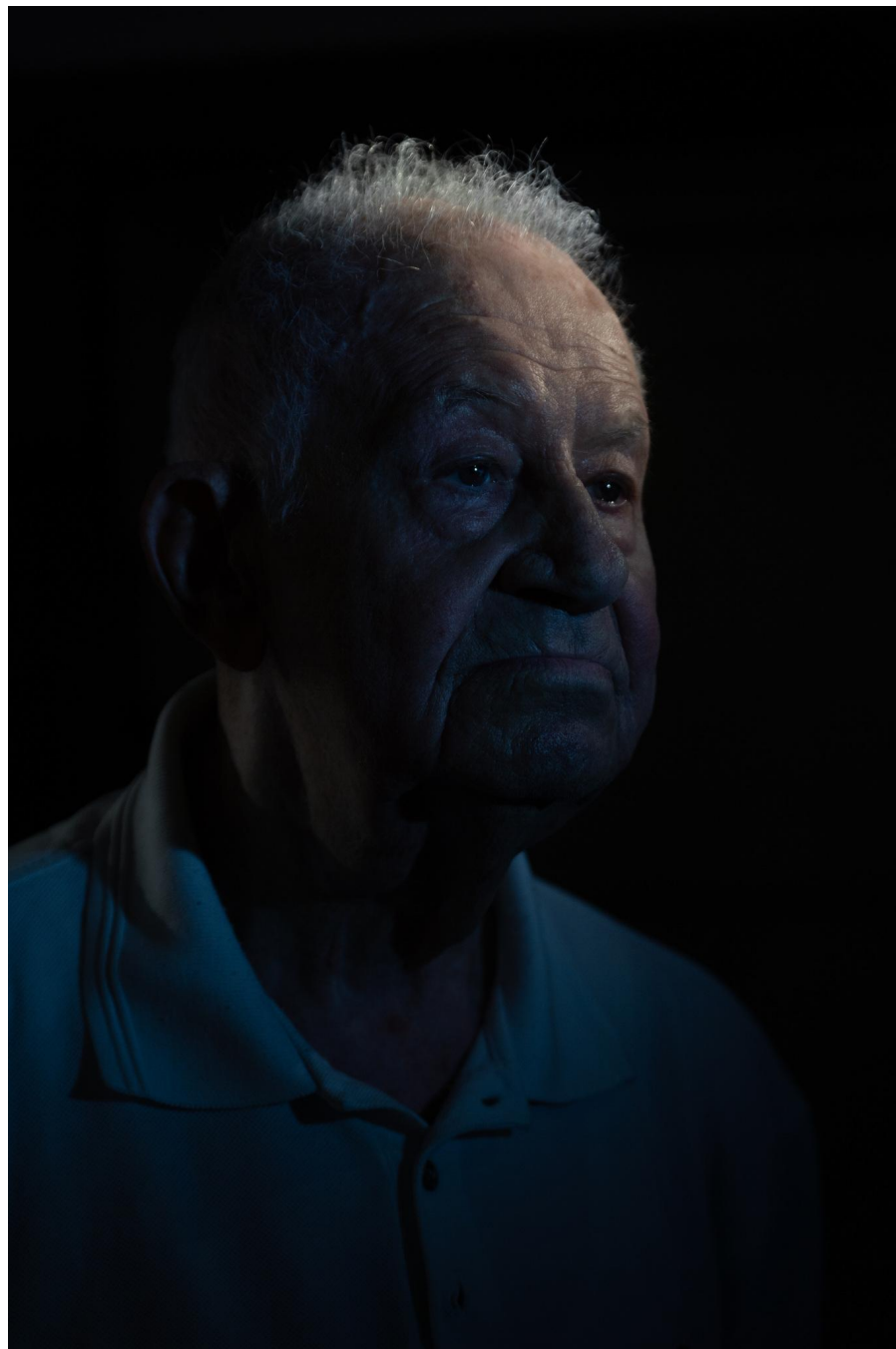

Mela Mihai, supraviețuitoare de limfom non-Hodgkin

M-am obișnuit să înfrunt adevărul, oricât de greu mi-ar fi. Sunt fixată să-l văd. Sunt foarte atentă la toate elementele, văd repercusiunile faptelor mele și ale celorlalți. Îmi adun cât mai multe date despre ce simt, cum simt, ce vine din trecut, ce e din prezent. Încerc să adun cât mai lucid informațiile, ca să pot să merg mai departe. Înainte îmi plăcea să mă anesteziez în chestii. A doua chestie care e complementară înfruntării adevărului e că discrepanța între realitate și ficțiune m-a costat foarte mult. Nu cred într-o fericire din asta utopică, dar cred că ești mai fericit dacă nu trăiești cu discrepanța aia dintre aparență și ce simți de fapt, între aparență și esență. Mi-am pierdut frica, adică o mai am uneori, dar am uneltele mele împotriva ei. E ca și cum m-am născut din nou, la propriu am alt ADN, dar de data asta eu am fost mama mea, iar transplantul și donatorul au fost tatăl.

Mela Mihai, non-Hodgkin's lymphoma survivor

I got used to facing the truth, no matter how hard it was for me. I'm determined to see it. I am very attentive to all the elements, I see the repercussions of my actions and those of others. I gather as much data as possible about what I feel, how I feel, what comes from the past, what is from the present. I try to gather the information as lucidly as possible so that I can move on. I used to like to be numb. The second thing that is complementary to facing the truth is that the discrepancy between reality and fiction cost me a lot. I don't believe in a utopian happiness, but I think you're happier if you don't live with that discrepancy between appearance and what you actually feel between appearance and essence. I lost my fear, I mean sometimes I still have it, but I have my tools against it. It's like I was born again, I actually have a different DNA, but this time I was my mother, and the transplant and the donor were the father.

Vasile Nussbaum, supraviețuitor de Holocaust

Nu există un răspuns univoc. Omul cum trăiește experiența, viața, își schimbă uneori părerile sub o formă sau alta. Dacă ar fi să fac portretul meu, l-aș face alb-negru. Alb-negru e pentru cei care n-au avut niciun rol asupra vieții lor, decât hazardul. Alb-negru înseamnă că e o entitate care nu a avut noroc deloc și supraviețuirea a fost întâmplătoare.

Nu am niciun merit, așa cum ceilalți nu au avut nicio vină specială pentru care au fost gazați. Orice amintire din lagăr se soldează cu norocul. Și șase milioane n-au avut noroc.

Vasile Nussbaum, Holocaust survivor

There is no one-size-fits-all answer. The man who lives the experience, the life, sometimes changes his opinions in one form or another. If I were to make my portrait, I would make it black and white. Black and white is for those who had no role in their lives but chance. Black and white means that it is an entity that was not lucky at all and the survival was accidental.

I have no merit, as the others had no special guilt for which they were gassed. Every memory in the camp ends in good luck. And six million were unlucky.